

Trontolla l'últim bastió gironí de les festes taurines

- En els darrers cinc anys els consistoris han anat posant fi als correbous d'Olot, Roses i Torroella de Montgrí

ESTEVE CARRERA - GIRONA

Roses, Olot i Torroella de Montgrí van ser les places de bous gironines que es van resistir més anys, però que van acabar caient el 2016. El desenllaç pot ser per motius diferents, a través de consultes populars o per decisions dels consistoris. Si és per decisió municipal, poden passar uns anys fins que es consolidin les majories suficients de ple, però quan s'inicia el debat només és qüestió de temps.

Un denominador comú d'aquestes decisions municipals que han posat fi als correbous és que les opinions a favor i en contra són sovint transversals i que a dintre de les formacions és habitual trobar-hi partidaris i detractors d'aquests espectacles. A Roses van ser necessàries dues voltes de vot; en la primera hi havia hagut empat. A Olot el debat va ser llarg, fins que una consulta popular va ser favorable a l'abolició. A Torroella, després d'un llarg estira-i-arronsa, va ser decisiva la decisió del Parlament, que va treure el municipi de la llista de pobles catalans on se celebren les festes tradicionals amb bous. El 2017 ho van intentar, però ja no se'n van sortir.

Vidreres semblava l'excepció, però tot indica que no ho serà. De fet, l'any 2016, quan es va celebrar l'últim correbou a Torroella de Montgrí, els representants de les entitats animalistes que s'havien concentrat davant la plaça ja van avisar que a partir d'aquell moment tenien en el punt de mira Vidreres. Aquest dissabte passat els representants de l'Associació Girona Animalista, que per primer cop havien convocat una manifestació a Vidreres per reclamar l'abolició dels correbous, semblava que havien tingut poc èxit –només una quarantena de persones–, però sabien que tenien el vent a favor. “Som pocs però tornarem, cada any serem més i s'acabaran els correbous com s'han acabat a Roses, Torroella i Olot”, deia la portaveu de l'entitat.

El pes del turisme i la immigració

Tot i que en algunes parts del territori com ara les Terres de l'Ebre hi ha qui reivindica els correbous com a tradició catalana, és innegable que en el cas de les comarques gironines el turisme i la immigració andalusa han tingut un paper determinant en l'impuls d'aquestes festes o, com a mínim, en el fet que s'hagin mantingut més anys en alguns municipis que no pas en altres. Roses i Torroella de Montgrí en són dos exemples: a partir del fenomen migratori

de la dècada dels seixanta, un important nombre d'habitants andalusos s'hi van establir i hi van traslladar part dels seus costums. En el cas de Roses i Torroella de Montgrí s'ha mantingut el vincle amb la ciutat de Beas de Segura (Jaén), d'on van arribar famílies senceres a establir-s'hi per motius laborals. Avui Roses és agermanada amb Beas de Segura i s'organitzen viatges d'una vila a l'altra per recordar els vincles familiars entre els municipis.

Font del document:

<https://www.elpuntavui.cat/societat/article/5-societat/1659323-trontolla-l-ultim-bastio-gironi-de-les-festes-taurines.html>